

og siger her fra talerstolen, og nøjagtig det modsatte, som hans eget lovforslag indeholder.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg formoder, at ministerens taletid løb ud, mens han prøvede at redegøre for, hvorfor det var fornuftigt at lave forbrugerpolitik med Enhedslisten i stedet for med V og K, så det skal jeg da gerne indrømme ministeren, men jeg vil gerne gentage mit spørgsmål, som drejer sig om ressourcerne.

Det er klart, at hvis man ønsker en aktiv forbrugerombudsmandsinstitution, må denne nedskæringspolitik efter min opfattelse vendes. Så vidt vi er orienteret, er det lykkedes at få halveret årsværkene over ti år, selvfølgelig startet godt og grundigt af V og K-regeringen. Der er ikke sket nedskæringer siden, men der er altså også noget at rette op på fra den periode, hvor V og K har været ved magten.

Mit spørgsmål til ministeren var, om regeringen vil være indstillet på at kigge på de ressourcer, så vi kan begynde at genvinde noget af det tabte.

Erhvervsministeren (Jan Trøjborg):

Jeg mener stadig væk at kunne konstatere, at man ved, hvor man har Venstre, i dag i al fald: Venstre er imod bedre forbrugerbeskyttelse. Det skal komme an på en nærmere analyse, men efter min hukommelse – jeg lægger ikke hovedet på blokken – var Venstre også imod markedsføringslovsforslaget i 1994. Det skal komme an på en nærmere prøve, men Venstre er imod disse forslag til bedre forbrugerbeskyttelse. Venstre er ikke på forbrugernes side.

Det er en interessant debat, som fru Pernille Sams har fat i. Jeg vil meget gerne deltage i debatten, for jeg synes, den er væsentlig, og den er rigtig. Det handler selvfølgelig ikke om den mere substantielle afgørelse af, om der er tale om god markedsføringsetik, altså om der er nogle garantiforpligtelser, der ikke overholdes, eller om der er varer, der ikke lever op til det, varerne skal leve op til, men om det jugement, der skal anlægges i forbindelse med de mere etiske overvejelser.

Det ville jeg meget gerne drøfte og forhandle, hvis der var et oplæg til det, men det er jo ikke det, jeg hører fra fru Pernille Sams' side. Jeg hører netop tværtimod en lyst til at protestere og sige en frygtelig masse ord i Folketingssalen, men der er ikke så meget som en flig af en

åbning for muligheden for forhandling. For regeringen vil forhandling naturligvis betyde, at man forhandler på det grundlag, som regeringen har lagt frem, nemlig substansen, der betyder bedre muligheder for reel forbrugerbeskyttelse. Jeg vil gerne understrege, at jeg også mener, det er en fordel for erhvervslivet, idet det primært er en fordel for det seriøse erhvervsliv.

Til hr. Bent Hindrup Andersen: Ressourcerne skal vi ikke glemme, ressourcerne er vigtige. Det er jo rigtigt, at forbrugerombudsmandsinstitutionen er trængt ressourcemæssigt. Regeringen opererer med at tilføre flere ressourcer til forbrugerombudsmandsinstitutionen i indeværende års finanslovsforslag. Vi kan komme nærmere ind på spørgsmålet under udvalgsbehandlingen, men jeg mener, at som vores prioriteringer p.t. ligger i Erhvervsministeriet, arbejder vi med at tilføre i al fald seks årsværk til forbrugerombudsmandsinstitutionen.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Nu må vi så bare konstatere, at jeg har spurgt så utvetydigt så mange gange, at der slet ikke er nogen tvivl om, at erhvervsministeren ikke vil fortælle Folketinget, om det er den ene eller den anden version af ministerens tale, der tegner ministerens holdning og mening om denne sag.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 173: Forslag til lov om Center for Forbrugerinformation.

Af erhvervsministeren (Jan Trøjborg).
(Fremsat 4/2 98).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Sonja Mikkelsen (S):

Hos forbrugerne er der en stigende bevidsthed om varenes kvalitet i bred forstand set i sammenhæng med prisen. Forbrugerne er generelt vidende om produktionsforhold i industri og i landbrug både i Danmark og i udlandet, om menneskerettigheder og også om bæredygtighed, miljøbeskyttelse, ressourceforbrug, den globale forurening og drivhuseffekten.

Derfor tager danske forbrugere ikke alene stilling til varens kvalitet og pris, som den står på hylden, forbrugerne tager i stigende omfang varens fremstilling, genbrugsmulighed eller bortskaftelse fra vugge til grav i betragtning. En moderne forbrugerinformation skal derfor imødekomme den bevidste forbrugers behov for at kunne foretage et valg på et relevant og reelt grundlag.

På den baggrund er der behov for, at de eksisterende offentlige og private myndigheder, institutioner og organisationer fornyer indsatsen og samler kræfter og viden til fordel for en serviceorienteret formidling til forbrugere.

Erhvervsministeren har nu fremsat et lovforslag, der er egnet til at løse denne opgave, i form af forslag til lov om Center for Forbrugerinformation. Centret får en langt bredere opgave end den, der hidtil er løst via Statens Husholdningsråd. Det afspejler fint det behov, som de moderne forbrugere har for at få en mere dækkende og samlet information om produkter og forbrugsmuligheder, herunder de økologiske aspekter, end de hidtil har fået.

Centret foreslås etableret som en selvejende institution med bestyrelse og repræsentantskab. De formelle rammer, herunder kompetencefordelingen mellem ledene, der hermed er foreslået, kan vi fra Socialdemokratiets side støtte. Vi er klar over, at der er stillet spørgsmål til sammensætningen af repræsentantskabet, og vi er naturligvis villige til at drøfte dette spørgsmål nærmere under udvalgsarbejdet, men som udgangspunkt finder vi i Socialdemokratiet, at der er fundet en god balance mellem de forskellige interesser.

For at det nye center kan få den betydning for fornyelsen af forbrugerinformationen, som forslaget sigter efter, er det efter Socialdemokratiets opfattelse væsentligt, at informationsar-

bejdet baseres på den samlede viden, som de forskellige offentlige instanser og ministerier er i besiddelse af.

Derfor må der ikke herske tvivl om, at alle ministerier, der har forbrugerrelevante informationer, skal være forpligtet til at stille sådanne informationer til rådighed for forbrugerinformationscentret, så der reelt bliver tale om, at forbrugerne i langt de fleste situationer kan få fyldestgørende informationer ved at henvende sig til centret, fordi centret får reel mulighed for at sammenstille oplysninger fra Miljøministeriet, fra et sektorforskningsinstitut måske under Fødevarerministeriet og fra Udenrigsministeriet, blot for at nævne nogle eksempler.

Hvad angår informationsaktiviteterne, herunder et forbrugerblad, indebærer forslaget, at man samler sig om ét blad, der både rummer de rene undersøgelses- og testresultater og de mere politisk bearbejdede resultater. Det vil også være et fremskridt for forbrugerne, at man kun behøver at læse ét blad for at få både testresultater og de forbrugerpolitiske konklusioner af resultaterne, hvor man i dag er henvist til mindst to blade.

Det er Socialdemokratiets opfattelse, at det er afgørende, at Forbrugerrådet fortsat har adgang til at formulere sine forbrugerpolitiske synspunkter i forbrugerbladet på samme måde som andre forbrugerorganisationer, men jeg læser bemærkningerne til lovforslaget sådan, at det får rådet også, som forslaget ligger, uden at vi på forhånd mere specifikt skal bestemme, hvordan centret skal løse sine informationsopgaver, og hvordan samspillet med Forbrugerrådet skal være i det daglige.

Det foreslåede Center for Forbrugerinformation opfylder Socialdemokratiets ønske om at modernisere forbrugeroplysningen og tilpasse aktiviteterne til i dag, hvor forbrugerne er klart mere bevidste om deres valg af serviceydelser og varer end tidligere, herunder tilblivelsesprocessen og i den sidste ende affaldsbortskaftelsen.

Lovforslaget er en klar landvinding for forbrugerne. Socialdemokratiet kan derfor støtte det, men vi vil naturligvis lytte til, hvad Folketingets øvrige partier har af synspunkter og forslag, og tage konstruktivt del i udvalgsarbejdet.

Svend Erik Hovmand (V):

Hvis man slår op i et leksikon under navnet TASS, vil man kunne læse, at det er et sovjetiske telegrambureau, som fungerede fra 1925 og

frem til 1991. Det var en informationstjeneste direkte under ministerrådet, og det fulgte loyalt den russiske regerings linje og udsendte ukritisk alle regeringens kommunikeer og pressemeddelelser.

Nu er det ikke mere. TASS er blevet ændret ved omvæltningen i 1991, og jeg må sige, at jeg faktisk troede, at vi med Sovjetunionens sammenbrud havde forladt enhver tanke om den idé med et offentligt kontrolleret meningsmonopol. Jeg troede faktisk, at det var så det. Nu kan enhver se, at det offentlige ikke skal sætte sig på informationsvirksomheden, sådan som det skete i det gamle Sovjetunionen.

Men jeg blev inspireret af at slå op i de leksika, for når man læser det forslag, som nu er til behandling, kunne man godt fristes til at sige, at ideen åbenbart ikke er helt død endnu. Dette, at man sammenblander faglig information, forskning og udvikling osv. med oplysning af den karakter i et offentligt foretagende, mener jeg faktisk er at blande tingene urimeligt sammen. Jeg vil gerne have, at forbrugerpolitik er én ting og saglig og faglig information en anden ting. At blande de to ting sammen synes jeg ud fra ethvert synspunkt hører fortiden til.

Jeg har den grundlæggende opfattelse, at vi skal styrke og forbedre vores forbrugerinformation her i Danmark, ingen diskussion om det, og jeg vil gerne gentage det, så ministeren ikke misforstår det også denne gang: Vi ønsker en bedre forbrugerinformation, og vi mener, at det kan ske på mange måder. Vi mener absolut, at der skal ske en modernisering af forbrugerinformationen, Statens Husholdningsråd osv. Det er vi stærke tilhængere af. Nye områder skal tages ind, nye metoder skal anvendes i et moderne samfund. Samarbejdet mellem forbrugerorganisationerne og de private organisationer er meget vigtigt, men at gøre det, som ministeren lægger op til her, mener vi er et tilbageskridt for forbrugernes interesser, også så det klodser.

Vi synes, det er urimeligt, at forbrugerne skal have et monopolblad at læse i. Vi har brug for, at de mange blomstre, vi har brug for de mange initiativer, vi har brug for de mange aktører, vi har brug for forskelligheden.

Vi har brug for saglig information og oplysning, ingen diskussion om det, men lad være med at blande forbrugerpolitik sammen med det.

Jeg kunne i øvrigt sige meget om detaljerne i forslaget. Det vil jeg dog afholde mig fra, men

kun understrege, at efter vores opfattelse er det altså meget, meget vigtigt, at vi sørger for en levende, åben, fri debat i et frit samfund og ikke vender tilbage til en tid, som jeg troede, vi for længst havde forladt.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Hr. Svend Erik Hovmand har det med at sætte nye rekorder i usaglighed. Det er jo altid vældig underholdende, og hvis han kan overgå sin egen rekord på et senere tidspunkt, kan underholdningen jo stige til nye højder.

Der er bare en enkelt ting, jeg godt kunne tænke mig at få at vide: Hvordan kan der være tale om en øget statsliggørelse, som jeg forstår, hr. Svend Erik Hovmand vil advare imod ved at tale om TASS og Sovjetunionen og murene, der faldt, og sådan noget? Hvordan kan der være tale om en øget statsliggørelse, når man flytter Centeret over i en selvejende institution? Hvordan kan det være mere stat? Er det ikke mindre stat?

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg forstår til fulde, at det skal være kort, og derfor kun den ene bemærkning, at hvis hr. Jørn Jespersen læser forslaget og ser den konstruktion, det hviler på, er der tale om, at vi får flere offentlige kroner til færre aktører.

Pernille Sams (KF):

Da vi i april sidste år diskuterede regeringens forbrugerpolitiske strategi, lagde jeg på Det Konservative Folkeparti vegne ikke skjul på, at vi var modstandere af at sammenlægge al forbrugerinformation i ét stort center. Det ville være et tilbageskridt for forbrugerinformationen i forhold til i dag.

For Det Konservative Folkeparti handler seriøse forbrugerpolitik først og fremmest om at sikre, at forbrugerne får reel, sober, uvildig og objektiv information, så forbrugerne har så gode forudsætninger som overhovedet muligt for at træffe deres egne valg og beslutninger. Vi skal sørge for, at oplysningen sker i seriøse rammer og udstikke regler for gode mærkningsordninger, reelle varedeklarationer, god markedsføringssskik, seriøse garantiordninger og andet, som kan hjælpe forbrugeren i sit valg.

Men vi vil ikke være med til regeringens formynderi over for forbrugerne. Vi mener ikke som regeringen og ministeren, at vi politikere

bedst ved, hvad der er forbrugernes behov. Vi mener, forbrugerne hver især skal have lov til at formulere deres egne behov og have lov til at vælge forskelligt, for vi mennesker er forskellige, og derfor mener vi overordnet, at der er tale om et tilbageskridt for forbrugeroplysningen, hvis man maser alle forbrugerorganisationerne sammen i ét center og politiserer det samlede udbud.

Jeg har naturligvis lagt mærke til, at ministeren i en lille bisætning i bemærkningerne – formentlig til ære for os og vore tidligere indvendinger – har skrevet, at det ikke er meningen at politisere det hele; men med den struktur, der lægges op til, vil det være en uundgåelig følge uanset ministerens bemærkninger.

I øvrigt er der rundt omkring i ministerierne masser af penge i forskellige oplysningspuljer, som flyttes rundt mellem forskellige kasser. Mange af disse kunne sagtens sammen med de specialopgaver, som skal løses, kanaliseres til f.eks. Statens Husholdningsråd, som så kunne stå for den nøgterne og objektive undersøgelse, vi i Det Konservative Folkeparti synes, forbrugerne har ret til at få foretaget. Som jeg også sagde sidst, vi behandlede denne sag, har vi nemlig intet imod Statens Husholdningsråd. Vi mener ikke, der er baggrund for at nedlægge det, som ministeren vil nu; vi synes hellere, man skulle benytte lejligheden til at modernisere rådet lidt, for grundlæggende er det et seriøst stykke arbejde, rådet står for, og det bør fortsætte, så det nøgterne og saglige forbrugeroplysningsarbejde også har en platform uden politiserende indhold.

Alt i alt ser vi ingen grund til at forøge både de offentlige udgifter og skatterne ved at lave dette center, som på det nærmeste både skal tygge maden og oplysningerne for forbrugerne. Nej, lad os tygge selv og lad os hver især have og beholde vores individuelle smag.

Nu skal vi med sikkerhed om lidt høre erhvervsministeren endnu en gang forsøge at bevise, at hans holdning om at monopolisere og politisere forbrugeroplysningen er den mest forbrugervenlige. Jeg mener, det er forkert, for regeringens holdning er i sandhed den mest forbrugerformynderiske; det kan der ikke være nogen tvivl om. Vores holdning er derimod at bevare respekten for forbrugerne og deres valgmuligheder.

Jørn Jespersen (SF):

Som jeg også nævnte under det foregående lovforslag, er både det og det forslag, vi behandler her, en konsekvens af den forbrugerpolitiske forespørgsel, SF rejste sidste år, og vi er som nævnt glade for, at der nu sker noget for at styrke det forbrugerpolitiske arbejde, og glade for den vilje, som kommer til udtryk fra regeringens og ministerens side til at styrke forbrugerpolitikken. Vi anerkender også, at forslaget, som det foreligger her, afspejler ønsket om reelt at styrke forbrugerpolitikken, men forslaget afspejler altså også de mange og stærke og delvis skjulte interesser og den store samfundsmæssige betydning, der knytter sig til forbrugerarbejdet.

Vi skal ikke lægge skjul på, at vi fra SF's side klart ville foretrække, at der blev oprettet et egentligt forbrugerministerium. Vi mener, det er en væsentlig mangel ved den måde, centraladministrationen og det politiske arbejde i regering og Folketing foregår på, at forbrugersynene altid er underordnede og kommer i konflikt med andre erhvervs-mæssige hensyn. Det afspejler sig i Erhvervsministeriet, det afspejler sig i Fødevarerministeriet, og det afspejler sig mange andre steder. Der er en oplagt risiko for, at konkrete sager bliver afgjort i en afvejning mellem erhvervsinteresser og forbrugerinteresser på en sådan måde, at der ikke er åbenhed om, hvilke interesser der rent faktisk har været de stærkeste.

Det er et stort problem, både hvis det reelt betyder, at der bliver lagt forkert vægt på det ene hensyn frem for det andet, og hvis der bare kan rejses mistanke om, at det er sådan, det forholder sig. Derfor burde man helt principielt lave et forbrugerministerium, der havde én overordnet opgave, nemlig altid at varetage forbrugernes interesser og tale forbrugernes synspunkter. Det kunne selvfølgelig godt være, de synspunkter ikke altid ville nyde fremme, men man ville få en mere åben afvejning af de forskellige interesser, som vi f.eks. har det mellem erhvervsinteresser og miljøinteresser i dag, hvor der både er et Erhvervsministerium og et Miljøministerium, og vi får problemerne, afvejningerne og prioriteringerne åbent frem i den offentlige debat. Men indtil videre er der altså ikke opbakning bag tanken om et forbrugerministerium, selv om jeg tror, det kommer, og derfor må vi nøjes med et mindre skridt i denne omgang.

For SF er de overordnede intentioner, når vi snakker om organiseringen af forbrugeroplysningen, for det første at sikre en generel styrkelse af arbejdet over for forbrugerne. Hvis man ser på, hvor mange ressourcer der i dag bliver brugt fra virksomhedernes side til at styre markedsføring og forbrugsvalg, er det jo 1.000 eller 10.000 gange de midler, der bliver sat ind for at skabe gennemsigtighed og frie valgmuligheder for forbrugerne, og derfor er der brug for at styrke forbrugerarbejdet, både organisatorisk og ressourcemæssigt.

For det andet mener vi, det er meget væsentligt, at de såkaldte nye forbrugerpolitiske områder, f.eks. økologi, produktionsmetoder, dyrevelfærd og de mange såkaldte nødvendighedstjenester som vand, televæsen osv., som tidligere lå i den offentlige sektor, nu kommer ud i den fri konkurrence og også bliver omfattet af et bevidst forbrugerpolitisk arbejde. Som ministeren også har fremhævet i sit forslag, er der kommet en lang række mere komplicerede produkter og tjenesteydelser på markedet inden for den finansielle sektor osv., som gør, at vi er nødt til at styre forbrugerpolitikken.

For det tredje har vi det overordnede hensyn, at vi ønsker en mere tidssvarende styring og ledelse af den statslige del af forbrugerarbejdet, og vores fjerde målsætning er at sikre en maksimal uafhængighed – ikke blot af erhvervmæssige interesser, men også af politiske påvirkninger fra regering og Folketing – i det daglige arbejde med forbrugerpolitikken.

Når vi diskuterer det Center, som ministeren har foreslået, har der efter vores mening i hvert fald fra Venstres og De Konservatives ordførere været tale om en markant sammenblanding af flere forskellige forhold. For det første er der spørgsmålet om Centerets organisatoriske placering, og her ser vi det altså som et fremskridt, at det bliver organiseret som en uafhængig, selvejende institution. Man kan diskutere, hvor mange repræsentanter ministeren skal udpege, og man kan diskutere sammensætningen af repræsentantskabet, men det er jo detaljer i den sammenhæng. I hvert fald er den overordnede vurdering fra vores side, at der er tale om en øget uafhængighed fra den statslige model, vi har i dag, når der bliver tale om en selvejende institution, og det er vi positive over for.

Den anden ting, som bliver blandet ind i diskussionen, er spørgsmålet om på den ene side den såkaldte objektive, uvildige, neutrale forbrugeroplysning og på den anden side den

mere subjektive, holdningsmæssige forbrugerpolitik. Her er vores grundlæggende opfattelse, at de to ting er meget vanskelige at skille ad, i hvert fald den formidlingsmæssige del af dem. Vi mener faktisk, at hvis man vil give en ordentlig oplysning, forbrugerne kan agere på baggrund af, er det nødvendigt at give faktuelle oplysninger, der naturligvis skal være troværdige og samtidig kan sættes ind i et holdningsmæssigt perspektiv, som giver forbrugerne en mulighed for at finde ud af, hvad det handler om.

Vi er villige til at diskutere, om den vægt, der er lagt på netop det punkt i forslaget, er den rigtige, eller om det kan gøres på en anden måde. Men det er i hvert fald væsentligt, at vi får delt debatten, så vi både diskuterer den organisatoriske placering og hvordan vi skal forholde os til adskillelsen mellem oplysning og det mere forbrugerpolitiske.

Der er yderligere nogle ting, jeg ønsker at sige om forslaget, og som jeg vil vende tilbage til i anden runde.

Ulla Solvang (RV):

For Det Radikale Venstre er det afgørende i forbindelse med etablering af det nye center, at det fører til en styrkelse af forbrugerinformationen. Her tænker vi både på den objektive og forbrugerpolitiske information og på den information, der er nødvendig for et politisk forbrugsvalg.

Reaktionerne har været mange og meget modstridende. Nogle mener, at dette initiativ vil trække tænderne ud på den forbrugerpolitiske oplysning, og andre, at alt nu bliver politiseret, dvs. ufagligt og usagligt. Men ingen har ret i det efter min mening.

Med hensyn til den objektive forbrugerinformation kan jeg ikke se, at en ny konstruktion vil svække hverken omfanget eller det faglige niveau. For det første vil den objektive information fortsat være basis for aktiviteterne, og her er det måske på sin plads at minde om, at også den forbrugerpolitiske information bygger på objektiv viden. Forskellen mellem den objektive og den forbrugerpolitiske information ligger jo ikke i datagrundlaget.

For det andet er det en udtrykkelig forudsætning, at den objektive og den forbrugerpolitiske information skal holdes klart adskilt. Bemærk her, at begge parter har en interesse i, at tingene holdes adskilt, eller med andre ord: Forbrugerrådet vil meget nødtigt fedtes ind i offentlige

myndigheders informationsformidling og vice versa.

Forudsat at parterne går ind i et åbent og konstruktivt samarbejde, rummer Centeret efter Det Radikale Venstres mening alle muligheder for at blive til gavn for forbrugerinformationen. Dels bliver det nemmere at koordinere informationsopgaverne, så ressourcerne bliver anvendt mere hensigtsmæssigt, og dels vil det med den samtidige opprioritering af området blive muligt at kvalificere formidling af både den objektive og den forbrugerpolitiske information.

Vi ved jo alle, hvor vanskeligt det er at komme igennem med vores budskaber og især komme igennem med dem på en måde, der fører til en ændret adfærd. Det kræver ekspertise og professionalisme, men det kræver også et velfungerende lokalt netværk, og derfor opfordrer vi fra Det Radikale Venstre til, at Centeret benytter sig af den mangfoldighed af foreninger og grupper, der beskæftiger sig med forbrugerrelaterede emner i lokalsamfundene. Det er ikke bare en forudsætning for at nå bredt ud, det er også afgørende for, at den information bliver andet og mere end endnu en lille dråbe i den rivende informationsstrøm.

Lad mig slutte med et par bemærkninger om sammensætningen af repræsentantskabet. Jeg har noteret mig, at ministeren endnu ikke har lagt sig 100 pct. fast på, hvordan det skal sammensættes. Det har Det Radikale Venstre heller ikke, og måske skulle vi tænke meget mere visionært og utraditionelt i de forhandlinger, vi nu skal i gang med, for karakteren af forbruget har jo forandret sig voldsomt gennem de sidste 30-40 år. Dengang drejede det sig primært om fødevarer, tøj og udstyr til boligen osv., men i dag er forbruget meget mere mangfoldigt – AV-midler, informationsteknologi, finansielle ydelser og transportmidler, for bare at nævne et udpluk. Desuden er store områder, der tidligere blev varetaget af det offentlige som f.eks. postvæsenet, kollektiv transport, elforsyning og teleydelser, på vej ind på det frie marked, og endelig har vi jo fået begrebet den politiske forbruger. Man kunne vel tillade sig at spørge, om moderne forbrugere reelt er repræsenteret i de organisationer, der i dag kontrollerer forbrugerinformationen.

Alt i alt finder Det Radikale Venstre, at lovforslaget er et godt udgangspunkt for nødvendig opkvalificering og modernisering af forbrugerinformationen.

Annette Just (FP):

Jeg har siddet og lyttet med forundring til debatten, for jeg må indrømme, at Fremskridtspartiet kan se rimelig meget positivt i forslaget.

Hr. Svend Erik Hovmands argument var, at det bliver som at genoprette det gamle sovjetiske TASS, som var den eneste sandhedsgyldige meningsdanner i Sovjetunionen; men vi må jo erkende, at der var bl.a. også et blad, der hed *Isvestija* – ikke fordi jeg synes, der var stor forskel på dem, men mit russiske er vel heller ikke så godt, så jeg kan finde den politiske forskel på de to medier.

Jeg har måske nogle gange lidt vanskeligt ved at se forskellen mellem de to institutioner, vi fra statens side ofrer en masse penge på hvert år, og da jeg så forslaget, startede jeg med at skrive: Nej, det lyder frygteligt, vi skal ikke have mere information, for så vil det blive fuldstændig forvirrende for alle de stakkels borgere, der gerne vil vide noget! Men så gjorde jeg mig den umage at læse længere ned, altså længere end lige overskriften, og så sagde jeg: Jamen hvad er det her egentlig for noget? På trods af, at erhvervsministeren er socialdemokrat, og på trods af, at han sidder i regering sammen med De Radikale – lad mig sige det i spøg – har han faktisk fundet ud af, at det måske var en meget god idé at rationalisere lidt, så vi ikke laver dobbeltarbejde, og oprette en selvejende institution.

Jeg må sige undskyld til hr. Hovmand: Vi har i Fremskridtspartiet ikke spor imod at lave noget statsdirigeret om til noget selvejende, og slet ikke når det er sådan, at for alle dem, der er tjenestemandsansatte, er der allerede lavet en aftale om, at de får det mere frit, for de bliver ikke ansat på livstid, ligegyldigt hvor gode eller dårlige de er. Og vi har da slet ikke noget imod det, når der også er en lille paragraf, der siger, at hvis foretagendet ikke kan løbe rundt, kan det altså likvideres. Jeg siger det kun, fordi jeg faktisk tror, at i hvert fald erhvervsministeren selv tror på, at det skal være en regulær selvejende institution.

Som sådan går Fremskridtspartiet ind for, at der skal så mange og så gode informationer ud til borgerne som muligt; men jeg må også indrømme, at jeg selvfølgelig kan blive rystet, når jeg kan blive enig med en socialdemokratisk ordfører, som går herop og siger: Var det ikke en idé, at vi gav mulighed for, at der kun var ét sted, borgeren skulle ringe til og spørge: Hvordan skal jeg forholde mig til det her? Hvad vil

det og det egentlig sige? Hvad er det for et mærke. . ? Eller hvad det nu end er, man skal have information om. Er det ikke bedre, end at man som på nuværende tidspunkt skal ringe til to, for ikke at sige alle andre private steder og til sidst blive totalt forvirret?

Med disse bemærkninger vil jeg sige, at intentionerne i forslaget går for mig at se den rigtige vej, og jeg fatter ikke, hvorfor det er blevet sagt fra Venstre og De Konservative og sikkert også vil blive sagt af flere partier: Det er da forfærdeligt, at vi sammenlægger noget og på den måde gør det hele ensrettet – i stedet for at se lidt åbent på intentionerne i forslaget. Jeg tror godt, det kan lade sig gøre at få alle interesserede med i det nye center. Der er lagt op til et repræsentantskab med så mange medlemmer, at jeg tror, vi kan få noget fornuftigt ud af det, så borgerne får glæde af det og ikke blot får en politisk debat op til en folketingsvalgkamp, eller hvad det nu er, der er ved at udspille sig for øjnene af os.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Det er jo en interessant konstellation, der tegner sig med regeringen, SF og Fremskridtspartiet; men jeg håber da, at erhvervsministeren tænker sig lidt om, før han går i realitetsforhandlinger.

Jeg vil gerne sige indledningsvis, at jeg egentlig havde forventet, at der siden fore-spørgselsdebatten i april 1997 var blevet taget nogle kontakter for at nå frem til nogle løsninger. Det kan også være, der har været det, men det har bare ikke været til Enhedslisten, og jeg skal ikke kunne sige, om der har været taget kontakt til andre. Men da vi konstaterede, at ministeren ville fremsætte et forslag til lov om Center for Forbrugerinformation, og det havde været i høring, tolkede vi det sådan, at det var på tide, vi selv tog et initiativ, og derfor har vi i dag fremsat et beslutningsforslag om en styrkelse af forbrugerpolitikken for ligesom at få bragt på banen, hvad det er, der egentlig skiller parterne, og hvad der kan samle parterne.

Egentlig er det min opfattelse, at det burde være muligt for regeringen at opnå et flertal – måske endda et stort flertal, det ved jeg ikke – her i Folketinget for en styrkelse af det, der i dag hedder Statens Husholdningsråd. Min kritik af regeringens forslag er i princippet den samme som under forespørgselsdebatten, og den går i korthed ud på, at når man har en statsinstitution, altså Statens Husholdningsråd,

og det, vi opfatter som en uafhængig forbrugerpolitisk interesseorganisation, altså Forbrugerrådet og siger, at nu skal de udgøre ét center, svækker man begge institutioner i stedet for at styrke dem. Der sker det, at man i princippet privatiserer den statslige institution, samtidig med at man binder den uafhængige politiske organisation.

For at gøre det tydeligt, hvad det er, vi mener – hvis der har været tvivl om det – har vi udarbejdet det beslutningsforslag, som senere kommer til behandling her i salen. Det kan i hvert fald betragtes som et seriøst gennearbejdet forhandlingsoplæg til regeringen om, hvad vi synes, der skal til, og det går i al sin enkelhed ud på at se på de to institutioner enkeltvis og styrke dem hver især. Jeg vil ikke komme ind på det i detaljer, for det er jo ikke tilladt, når det ikke er til behandling i dag, men jeg vil gerne sige, at det sådan set er vigtigt for os – bl.a. for at undgå det, hr. Hovmand fra Venstre var heroppe og dundrede imod, da han talte om, at nu skulle vi have det gamle TASS og de gamle sovjetsystemer op at stå igen.

Det, vi selv i hvert fald har lært af den historie, er, at det er utrolig vigtigt at fastholde frie og politisk uafhængige interesseorganisationer, og at de ikke må sammensmelte med staten. Det er den lære, som sidder i kroppen på os, og det gør, at vi siger, at de organisationer skal altså ikke lægges sammen. Vi mener, at man skal have en statslig forbrugerinformation, og det er også det, vores forslag går på; men vi mener også, man skal styrke og fremelske de nødvendige ressourcer til en politisk uafhængig organisation. Det er egentlig et meget, meget vigtigt politisk spørgsmål, der er til debat her i dag, og i sidste ende bygger det måske lidt på opfattelsen af, hvordan vi vil have dette land til at udvikle sig på lidt længere sigt. Det er et afgørende princip for os.

Som sagt kan man se alt det i det beslutningsforslag, som beklageligvis først er fremsat i dag. Det er ikke fremsat for at lave et eller andet halløjkup, men vi blev først meget sent opmærksomme på, at regeringen ikke indkaldte ordførerne til yderligere forhandlinger. Derfor tog vi det initiativ, og nu håber vi, at vi kan få en konstruktiv debat om det, og at det kan bidrage til at få styrket den samlede forbrugerpolitik. Det synes vi i hvert fald er utrolig vigtigt.

Sonja Albrink (CD):

CD har problemer med dette forslag om at oprette et Center for Forbrugerinformation.

I CD mener vi ikke, det er hensigtsmæssigt at skabe et forbrugerpolitisk organ, som er drevet for flere offentlige midler. Staten skal sikre information til forbrugerne, og der er behov for en effektivisering af den nuværende indsats, men ikke som forslaget her lægger op til. Samtidig føler vi, at sammenlægningen sker lidt hen over hovederne på de parter, der i dag varetager forbrugerinformationen.

De offentlige midler skal sikre adgangen til at få udbredt information om de varer, forbrugere præsenteres for – det være sig produkter som f.eks. legetøj, husholdningsredskaber, tjenesteydelser og mange andre ting – men kodenordet må være og skal blive information og ikke, at der skabes et politisk organ. Det er CD's opfattelse, at oplysningsopgaven kan klares bedre, end tilfældet er i dag, og vi mener også, at det burde overvejes, hvordan man kunne få mere for de midler, der er afsat i dag. Men det skal som sagt ikke være på den måde, ministeren foreslår her.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg må indledningsvis sige, at det kommer jo noget bag på mig, at det ser ud, som om der tegner sig et flertal for dette forslag. Jeg synes, det er en overordentlig interessant politisk constellation, der er skabt her under dagens debat, og jeg må udtrykke min store forbløffelse over, at det er lykkedes regeringen sammen med SF at få et såkaldt borgerligt parti med på vognen.

Jeg synes ærligt talt, det er utroligt, at det har kunnet lade sig gøre, og det ser endda ud til at være sket uden at betale en pris. Man kunne måske forestille sig, at der var indgået en handel om et så uspiseligt forslag som det, vi har liggende på bordet foran os – men nej, det er ikke en gang sket efter en forhandling, det er simpelt hen bare en blankocheck til regeringen: Værsgod, skab det her enstrengede informationssystem, hvor I er sikre på, at forbrugerne fra centralistisk hold får den information, I mener er bedst for forbrugerne, i stedet for den mangfoldighed af information fra forskellige kilder, som ellers er det, forbrugerne selvfølgelig har gavn af.

Lad mig sige det, så det ikke kan misforstås: Vi ser i Dansk Folkeparti dette forslag som en administrativ, bureaukratisk, skatteyderfinansieret mastodont, som ikke er til gavn for for-

brugerne. Og før ministeren spænder Dansk Folkeparti foran den vogn, han har forsøgt at spænde andre partier foran under påskud af, at de ikke tjener forbrugernes interesser, skal jeg understrege, at vi ikke på nogen måde ser dette forslag som værende i forbrugernes interesser, tværtimod. Det er et tilbageskridt for forbrugernes interesser, derfor synes vi ikke, man burde støtte det, og derfor håber vi også, når vi når frem til tredje behandling af forslaget, at der ikke kan findes et flertal her i Folketinget for det.

Vi går selvfølgelig ind for en neutral og objektiv forbrugerinformation, men også for, at der er en klar afsender af den information, forbrugere får. Det skal forstås sådan, at det er vigtigt, at forbrugerne er helt klar over, når de efterspørger information, hvem det er, der afsender disse informationer, for det er jo det, man skal vide for at finde ud af, om den information, man får, er reel, objektiv og sagligt baseret. Men her forsøger man altså at centralisere og lave et enstrengt forbrugerinformationssystem, og det vil aldrig nogen sinde være til gavn for forbrugerne. Forbrugerne skal selvfølgelig søge information en mangfoldighed af forskellige steder – gennem prisundersøgelser, i aviser, ved at læse bladet Tænk, eller hvor de ellers ønsker at søge information – og uanset om man kalder det en selvejende institution eller ej, kan det da aldrig være staten, der skal sørge for at samle al information i et enstrengt system, så man giver forbrugerne indtryk af, at her får de altså en information, som er neutral, objektiv og saglig, uden at der samtidig er den meget klare afsender.

Man kan jo altid diskutere repræsentantskabet: Hvordan skal det se ud, hvordan skal pladserne fordeles, osv. Det er klart, at er der flertal for forslaget, vil vi også gå ind i den diskussion, men vi håber altså stadig, at hele baggrunden for forslaget vil blive underkendt, og at et flertal vil vende sig imod forslaget. Vi her i Folketinget skal sørge for, at der stilles krav til mærkning, garantier, markedsføring osv., men ikke skabe den centralisering, der ligger i dette forslag, og derfor er Dansk Folkeparti imod forslaget og vil stemme imod det, som det foreligger nu.

Erhvervsministeren (Jan Trøjborg):

Det kan ikke undre, at hr. Thulesen Dahl er imod, for man kunne ikke forvente andet. Men det er jo lidt trist for hr. Thulesen Dahl, når der endelig kunne være en chance for at få noget ud

af at være imod, når man nu er imod så meget andet her i Folketingssalen.

Til fru Sonja Albrink: Jeg tror, det er helt nødvendigt, at vi får en nøjere samtale. Det er jo en grundig misforståelse – hvis jeg har noteret rigtigt fra fru Sonja Albrinks tale – at der bliver skabt et politisk organ med dette nye, uafhængige forbrugerpolitiske center. Der er tværtimod tale om, at der oprettes et forbrugerpolitisk informationscenter, og det sker netop med henblik på at lave en uafhængig forbrugerinformation. Det er det, der er hele tankegangen bag forslaget.

Jeg kan da bekræfte til fru Annette Just, at tankegangen er, at vi skal have etableret en selvejende institution, en institution, der skal være selvstændig, en institution, der ikke skal være ledet af ministeriet, en institution, der skal basere sig på uvildig oplysning, men som selvfølgelig i høj grad skal være opmærksom på de ting, der rører sig, de forbrugerpolitiske interesser, og følge med tiden.

Udgangspunktet for forslaget har jo netop været, at Statens Husholdningsråd fra 1930'erne nok har trængt til en vis fornyelse. Institutioner skal jo fornys fra tid til anden, og der skal nye strukturer til. Derfor har jeg foreslået, at vi nu laver Statens Husholdningsråd om til en selvstændig institution, et uafhængigt forbrugerinformationscenter.

Til hr. Bent Hindrup Andersen vil jeg sige, at den rationalisering, der ligger i forslaget, skal jo ikke svække det frivillige forbrugerpolitiske arbejde. At man rationaliserer, er vel ikke ensbetydende med, at Forbrugerrådets indsats bliver svækket. Forbrugerrådets indsats kan naturligvis udføres, som Forbrugerrådets indsats er blevet udført før, men der er selvfølgelig meget at hente, hvis vi kan få en rationalisering ved at sammenlægge nogle af de aktiviteter, der foregår, og som mere eller mindre udfører den samme opgave. Men hele intentionen i forslaget er at tage noget ud af – om jeg så må sige – statens favntag og lægge det ud til de forbrugerpolitiske interesser, så de forbrugerpolitiske interesser selv er med til at definere og virkeliggøre en moderne forbrugerpolitisk indsats, der får flere ressourcer, kommer længere ud og er mere i pagt med tiden.

Jeg var naturligvis glad for den også til tider humoristiske debat, glad for, at der tegner sig et flertal for regeringens forslag. Jeg vil sige til hr. Bent Hindrup Andersen, at jeg tror ikke, man skal være ked af – det plejer oppositionen ikke

at være – at regeringen lægger forslag ned i salen, som vi udtrykker det. Der er en fri og en åben debat i Folketingssalen. Det har der været om både forslag til ændring af markedsføringsloven og forslaget om forbrugerinformationscentret, og det synes jeg ikke man skal beklage. Tværtimod skal man vel glæde sig over, at vi har en åben debat i dag og kan spore, at der er mere, der samler, end der skiller os. I de tanker, som hr. Bent Hindrup Andersen redegjorde for, synes jeg at spore betydelig mere, der samler, end der skiller os i al fald. Jeg tror faktisk også, hr. Bent Hindrup Andersen hylder det synspunkt, at det er meget godt, at vi har forbrugerinteresserne og ikke staten som den stærke part i forbindelse med definitionen af, hvad der nu er forbrugerpolitisk interessant at informere om.

Til hr. Svend Erik Hovmand skal jeg sige, at denne sammenligning med TASS synes jeg var utrolig morsom. Det, det sådan lige falder mig ind at sammenligne med, når der nævnes TASS, kunne måske være Den Liberale Presse. Den Liberale Presse er vel også en presse, der både prøver at informere læserne uvildigt og samtidigt har en politisk holdning. Den Liberale Presse gør i hvert fald selv meget ud af at fortælle, at denne opgave lykkes.

Det skal også være opgaven for forbrugerinformationscentret at give uvildig information, men selvfølgelig at gøre det helt klart, hvornår der er tale om uvildig forbrugerpolitisk information, og hvornår der er tale om forbrugerpolitiske synspunkter. Men det ville overhovedet ikke være i pagt med tiden, sådan som jeg aflæser den forbrugerpolitiske debat, at man alene gav uvildig information, alene gav oplysning om vaskepulvers kvalitet, vaskemaskiners strømforbrug osv., og overhovedet ikke beskæftigede sig med de forbrugerpolitiske holdninger, der knytter sig lidt mere til etik, til miljø, til sundhed osv.

Det, forslaget lægger op til, er et forsøg på grundlæggende at ændre den indsats, som vi yder i forbindelse med forbrugerinformation, således at den i overvejende grad bliver i takt med tiden. Og hvem er bedst til at sikre, at en forbrugerinformation bliver i takt med tiden? Det er de forbrugerpolitiske organisationer. Det er min opfattelse, at det vil være mest hensigtsmæssigt, at vi laver en selvejende institution, hvor man selv kan udvikle institutionens politik over årene.

Jeg vil afslutte med at sige, at jeg er positivt overrasket over den optagethed, der har været i dag om det forbrugerpolitiske informationsarbejde. Jeg siger tak for de mange positive indlæg og for den grundlæggende positive holdning, der har været i forbindelse med regeringens forslag, både til at rationalisere og til at få en mere tidssvarende forbrugerinformation.

Derfor vil jeg naturligvis tage initiativ til at forhandle med alle, der har udtrykt sig positivt i sagen, inklusive hr. Bent Hindrup Andersen, fru Sonja Albrink og fru Annette Just, der har udtrykt positiv interesse for at medvirke til, at dette forslag kan virkeliggøres.

Jørn Jespersen (SF):

Det, jeg synes man kan konkludere på nuværende tidspunkt af debatten, er to ting. For det første at der tegner sig en mulighed for nogle både konstruktive og interessante forhandlinger om det her forslag, og for det andet at der er en god sandsynlighed for, at disse forhandlinger kan føre til, at vi får vedtaget et forslag, som ligger rimelig tæt på ministerens udspil, men måske på nogle punkter er blevet justeret sådan, at der er et flertal, der kan støtte noget, der bringer forbrugerarbejdet og forbrugeroplysningen videre.

Som jeg sagde i mit første indlæg, er der fra vores side ikke nogen fastlåste positioner med hensyn til, hvordan forbrugerinformationen skal organiseres, men der er nogle afgørende målsætninger, der i hvert fald skal opfyldes, uanset hvordan strukturen måtte blive:

Det er en styrkelse af forbrugerarbejdet organisatorisk, ressourcemæssigt. Det er en udvidelse af arbejdsområderne i forhold til, hvad Statens Husholdningsråd har lavet hidtil, mere økologi, dyrevelfærd osv. Det er også nogle synspunkter, som Statens Husholdningsråd selv har givet udtryk for. Så er det en tidssvarende styring af den del af forbrugerarbejdet, som staten har ansvar for, og endelig er det den maksimale uafhængighed af både erhvervmæssige og politiske interesser.

Så synes jeg altså, det er underligt, at der ikke er større åbenhed, imødekommenhed og lydhørhed hos Venstre og De Konservative, når vi diskuterer det her. Der er jo to spørgsmål, der har været bragt ind i debatten og blandet grundigt sammen. Det første spørgsmål er den organisatoriske placering. Der har jeg som nævnt meget svært ved at se, at et uafhængigt center

organiseret som en selvejende institution skulle være en øget statsliggørelse i forhold til Statens Husholdningsråd, som i dag ligger direkte under erhvervsministeren.

Og så er der den anden diskussion. Den handler om adskillelsen af den såkaldt objektive information fra de mere forbrugerpolitiske holdninger. Men hvad betyder det egentlig? Hvis nu en familie ringer ind til Center for Forbrugerinformation og spørger, hvilke forskellige slags madvarer der er flest eller færrest tilsætningsstoffer i – ud fra den intention gerne at ville undgå flest mulige tilsætningsstoffer. Ja, så kan man selvfølgelig i første omgang oplyse lidt om, hvilke stoffer der er problematiske i forhold til allergi. Man kan oplyse, at økologiske varer generelt har meget færre tilsætningsstoffer. Er det efter Venstres opfattelse information, eller er det en holdning?

Hvis nu forbrugeren efterfølgende spørger: Synes I så, det er en god idé, når vi har lidt allergiproblemer i familien, at prøve at undgå tilsætningsstoffer? og svaret er, at det er en god idé, er det så en holdning, der er forbudt? Eller er det reel information efter Venstres og De Konservatives mening? Jeg tror, det bliver meget svært at skille hundrede procent ad.

Vi vil gerne være med til at diskutere, hvordan man skal skille det ad, men vi lægger helt afgørende vægt på, at det sker med den klare målsætning, at forbrugerpolitikken, hvor holdningerne er involveret, ikke bliver svækket ved det, men tværtimod bliver styrket. Og det er også vigtigt for os, når vi diskuterer blad. Det kan godt være en fordel at sammenlægge bladene, men det skal i hvert fald være under den klare forudsætning, at den forbrugerpolitiske og holdningsmæssige del af det bliver styrket.

Med de holdninger og på den baggrund vil vi gå ind i forhandlingerne, og det ser lykkeligvis ud til, at vi kan få et fornuftigt resultat ud af det.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Elisabeth Arnold):
Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget.

Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 160: Forslag til lov om ophævelse af lov om kommuners og amtskommuners deltagelse i erhvervsudviklingsaktiviteter og lov om kommuners og amtskommuners samarbejde med aktieselskaber m.v.

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.
(Fremsat 14/1 98).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Erhvervsministeren (Jan Trøjborg):

Jeg skal måske starte med at skuffe forslagsstillerne ved at sige, at regeringen ikke kan støtte Fremskridtspartiets forslag om ophævelse af de to love.

Jeg er naturligvis enig i, at kommuner og amter er serviceorganer for borgerne, men jeg mener også, det er væsentligt at pointere, at kommuner og amter også er serviceorganer for erhvervslivet, og at kvaliteten i amternes og kommunernes aktiviteter har enormt stor betydning for erhvervslivets udviklingsmuligheder. Offentligt og privat er ikke hinandens modsætninger, men hinandens forudsætninger.

Det er derfor naturligt, at både kommuner og amtskommuner interesserer sig for, hvorledes de bedst muligt kan bistå de lokale erhvervsvirksomheder med at gennemføre forskellige former for f.eks. kollektive erhvervsudviklingsaktiviteter. Fælles systemeksport kan nævnes som en mulighed, der endnu har haft forholdsvis begrænset omfang.

Det er klart, at den offentlige sektor har en omfattende viden på en lang række områder, som vi forsøger at formidle til den private sektor, i det omfang det overhovedet kan lade sig gøre. Centerkontrakterne er et kendt middel, der forsøger at transformere viden, der findes i den offentlige sektor, f.eks. sygehussektoren, til private virksomheder, således at der i samarbejde eller blot ved videnoverførsel kan etableres virksomheder, som kan opnå succes omsæt-

ningsmæssigt og meget gerne, og ofte set, på eksportmarkederne.

Vi kender det også inden for uddannelsesområdet, forsyningsvirksomhed, og denne ofte unikke viden kan bl.a. aflæses ved, at private virksomheder og offentlige udenlandske myndigheder direkte efterspørger samarbejde med offentlige danske instanser. F.eks. ser vi ofte ønsket om at låne medarbejdere. Det er et offentligt-privat samspil, som efter regeringens opfattelse er væsentligt og vigtigt og fortsat bør kunne eksistere og medvirke til at fremme den samlede erhvervs- og beskæftigelsesmæssigt positive udvikling.

Jeg synes også, det er naturligt, at der er lovgivet på området, således at vi kan styre udviklingen, samtidig med at der opnås samfundsmæssige fordele. Det er den regulering, der foretages i loven om kommuners og amtskommuners deltagelse i erhvervsudviklingsaktiviteter, den, vi populært kalder lov nr. 383. Derfor synes jeg også, det ville være uhensigtsmæssigt at afskaffe loven, der lægger visse rammer for aktiviteterne og således sikrer, at systemeksport ikke påfører private virksomheder urimelig konkurrence, og at aktiviteten i øvrigt hviler i sig selv.

På denne måde opnår Folketinget jo en mulighed for at styre udviklingen på området eller at lægge visse rammer for kommunernes erhvervsaktiviteter og deltagelse i erhvervsudviklingsaktiviteter i modsætning til at lade det være op til konkrete afgørelser, der tilsigter at sikre retstilstanden på området. Så jeg mener faktisk, at når der er tale om lov nr. 383, så burde også forslagsstillerne i virkeligheden have en interesse i, at Folketinget fastlægger rammerne herfor.

Så er der det andet, der nævnes i lovforslaget, nemlig lov nr. 384. Det er en lov, som er blevet til under megen debat her i Folketingssalen. Jeg mener, vi må sige, at loven har gjort nytte. Det er således i dag, at der er etableret 27 virksomheder på grundlag af loven. Virksomhederne har en omsætning på ca. 730 mio. kr. årlig, og det er da en betydelig aktivitet. Man kan sige, at det er ikke betydeligt i forhold til erhvervslivets samlede aktivitet, men det er dog interessant, at kommunerne her i samarbejde med private virksomheder har været i stand til at udnytte nogle lovmæssige rammer. Folketinget har også her haft mulighed for at definere nogle rammer, men rammer på en sådan måde, at det har kun-